

Werken als **context- begeleider** bij De Cocon? Collega's aan het woord.

We zitten samen met Johan (62, linksboven), Jolijn (30, eerste rechts), Annelies (29, tweede rechts) en Brecht (28, onderaan). Als contextbegeleider helpen ze maatschappelijk kwetsbare jongeren vanaf 17 jaar bij het uitbouwen van een stabiele thuis ([CBAW](#)), en steunen ze gezinnen met kinderen in een verontrustende (opvoedings-) situatie ([IKT](#) en [TB](#)). We reflecteren met ons allen over hoe het is om contextbegeleider te zijn bij De Cocon.

22 maart 2020 | door Fyne Tavernier

Waarom kozen jullie voor een job als contextbegeleider?

Brecht: “Het was vooral de veelzijdigheid van de job die me aansprak, maar ook de doelgroep. Enerzijds omdat we begeleidingen doen waarbij we voornamelijk met jongeren te maken hebben. Anderzijds is er het pedagogische bij de gezinsbegeleidingen. Twee vormen die toch elk aparte uitdagingen met zich meebrengen.”

Annelies en Johan kwamen hier terecht na een andere werkervaring in de residentiële jeugdhulp. Ze misten er voornamelijk het ‘aan de slag gaan met de context’. Beiden steken liever wat meer de handen uit de mouwen, en dit vinden ze terug in de job als contextbegeleider.

Annelies: “Ik kon er te weinig aan de slag gaan met de ouders. Daarnaast moesten de mensen daar zich aanpassen aan de regels van de instelling, terwijl je dat hier niet hebt. Hier vertrek je vanuit het gezin.”

Johan: “Na mijn eerste werkweek hier had ik het gevoel dat ik al meer heb kunnen doen dan de voorbije jaren. Mobiel werken, met de context kunnen werken en aan de slag gaan, waren drie belangrijke factoren om voor deze job te kiezen.”

Jolijn: “Ik heb altijd een passie gehad om met jongeren samen te werken, zowel in het algemeen als met jongeren in een moeilijke situatie. Ik heb dus doelbewust gezocht naar een job in de bijzondere jeugdzorg. Het toffe aan deze job is dat je aan de slag kan gaan. Je hebt geen eenzijdige opdracht en geen 9-to-5-bureaujob.”

Hoe ziet een normale werkdag eruit voor jullie?

Annelies: “Iedere dag is anders. Als je niet van routinewerk houdt, is dit wel dé job.”

Jolijn: “Ja, iedere dag kan anders uitdraaien dan je gepland had, en dat vind ik fantastisch. ‘Plannen’ is misschien zelfs het foute woord omdat je op voorhand niet weet hoe je werkdag eruit zal zien. Je bepaalt uiteraard wel je eigen grenzen hierin. Het is dus niet zo dat we opstaan en niet weten tot hoe laat we zullen moeten werken. Je

kunt je week in grote lijnen schetsen, maar je moet flexibel kunnen zijn.”

Brecht: “Inderdaad, zoals vandaag ook geen uitzondering. Ik had om 10:00 een afspraak met een jongere, maar dit werd geannuleerd. Dat gaf me wel nog wat tijd om door te werken aan een evolutieverslag.”

Jolijn: “Wat ik hier leuk vind, is dat die flexibiliteit langs twee kanten werkt. Deze morgen kon ik bijvoorbeeld zonder problemen mijn huisdieren afzetten bij de dierenarts. Dit haal ik dan morgen in door iets langer te werken.”

Annelies: “Je plant hoe dan ook naar de gezinnen en de jongeren toe. Heb je bijvoorbeeld gezinnen die overdag werken, dan heb je 's avonds meer huisbezoeken. Dat heeft ook zijn voordelen. Als ik bijvoorbeeld naar de tandarts moet, dan kan ik dat ook overdag inplannen in plaats van enkel 's avonds na de werkuren. Dat vind ik een zeer grote meerwaarde aan deze job.”

Jolijn: “Je kunt ook naargelang je eigen persoonlijkheid plannen. Ik plan soms liever een hele dag huisbezoeken in om daarna ergens in de week een hele dag op de bureau te kunnen zijn.”

“We spelen vooral in op de vraag: er is betrokkenheid en zorg op maat.”

Annelies: “Ik zit niet graag de hele dag op de bureau, dus probeer ik altijd twee huisbezoeken in de voormiddag en bureauwerk in de namiddag te plannen of omgekeerd. Of ik kom tussendoor even naar de bureau, daar heb je de vrijheid in. Dat is ook de meerwaarde: we mogen dat allemaal zelf kiezen.”

Brecht: “We spelen vooral in op de vraag: er is betrokkenheid en zorg op maat. Als een gezin of een jongere een zeer moeilijke periode doormaakt, dan gaan we daar intensiever mee aan de slag en bieden we meer nabijheid. Dat kan evengoed omgekeerd: als gezinnen aangeven dat het niet zo intensief hoeft, dan is dat op zich een positief signaal en dan spelen we daar ook op in. Uiteraard houden we ons steeds vast aan de reguliere methodiek, maar daarin hebben we veel beweegruimte. De intensiteit van onze begeleidingen is heel hoog, waardoor heel veel mogelijk is, en dat is een grote troef in dit werk. In momenten van crisis kan dat zelfs nog hoger oplopen, en het is zeer waardevol om daaruit te

werken, omdat je sneller aanwezig bent wanneer er dingen zich voordoen.”

Wat vinden jullie uitdagend aan jullie job?

Annelies: “De eerste uitdaging waar ik mee moest leren omgaan was annuleringen van afspraken. Ik plan graag mijn agenda en leef dat graag strikt na. Ook al creëren annuleringen soms tijd, toch moest ik ermee leren omgaan dat een dag niet altijd verloopt zoals je hem plant.”

Wat heeft jou geholpen om daarmee om te gaan?

Annelies: “Ik heb dat heel uitgebreid kunnen bespreken tijdens het evaluatiegesprek, zes maanden nadat ik hier begonnen ben. Je voorbereiden op annuleringen is moeilijk, maar je weet dat het erbij hoort en dan leer je daarmee omgaan. Anderzijds leer je ook de jongeren en de gezinnen beter kennen als je er langer mee samenwerkt. Zo kwam ik bijvoorbeeld te weten dat ik één van mijn jongeren best niet op maandagochtend plan omdat de kans groot is dat de afspraak dan niet doorgaat. Je bespreekt dat met hen en dan vind je daar wel je weg in.”

Jolijn: “Wat voor mij een uitdaging is geweest, is de manier van schrijven in de verslaggeving. Ik ben niet zo'n heel goede schrijver en ik doe dat niet graag. De verslaggeving zelf heeft ook een welbepaalde structuur. Er wordt onder andere verwacht dat je de gebruikte technieken uitschrijft. Dat vind ik moeilijk omdat ik ze niet allemaal ken. Daarnaast wordt hier ook verwacht om vooruit te kijken, wat op zich zeker een sterk punt is. Je moet bijvoorbeeld ook neerschrijven welke technieken je in de toekomst zult toepassen, maar dat vind ik soms moeilijk omdat ik eerder een doener ben. Je kunt daar wel in groeien. Ik merk nu al dat het gemakkelijker gaat dan in het begin.”

Heb je tips voor mensen met hetzelfde probleem?

Jolijn: “Ik heb dat vooral besproken tijdens werkbegeleiding of intervisie. En dat heeft geholpen.”

Wat is werkbegeleiding?

Annelies: “De jongeren en de gezinnen worden telkens opgevolgd door een contextbegeleider en een werkbegeleider. In de werkbegeleiding krijg je de kans om de dossiers te bespreken, tips te vragen, samen technieken uit te werken enzovoort.”

Wat is intervisie?

Jolijn: “Dat zijn momenten waarop we samenkomen met de contextbegeleiders en werkbegeleiders. Mensen die vastzitten of met vragen zitten, kunnen dan vragen stellen. Dan wordt met heel de groep nagedacht over hoe je verder kunt aan de hand van verschillende technieken.”

Johan: “Oplossingsgericht.”

Annelies: “Ja, oplossingsgericht zijn staat centraal. Dat is een beetje bij alles hier.”

“We worden steeds op de spits gedreven in onze creativiteit en inventiviteit om samen met de jongere en de gezinnen op zoek te gaan naar oplossingen.”

Brecht: “Ik denk dat de job op zich een uitdaging is door het simpele gegeven dat we met mensen werken. En ik denk dat het goed is om dat te zien als een uitdaging in die zin dat er geen kant-en-klare oplossingen bestaan. We worden steeds op de spits gedreven in onze

creativiteit en inventiviteit om samen met de jongeren en de gezinnen op zoek te gaan naar oplossingen. Wat werkt? Wat werkt niet? Dat blijft constant een zoektocht. Het is altijd afstemmen en zoeken, en daar komt geen eind aan.”

“Wat ik persoonlijk moeilijk vind is het afstemmen van mijn positie tussen de ouders en de kinderen. We werken met het hele gezin samen en het is heel moeilijk om een positie te vinden waarbij zowel de ouder als het kind je vertrouwt. Het is als contextbegeleider in de relatie met de gezinsleden een continu zoeken: “Hoe kan ik hier iets mogelijk maken?”, “Hoe kunnen we samenwerken?”, “Hoe kunnen we met ons allen constructief blijven werken zonder dat je ergens partij moet trekken tussen ouders of kinderen?”, zodat je met iedereen aan de slag kunt. De grootste uitdaging daarin is luisteren naar wat de kinderen en de ouders te zeggen hebben, en een ‘tussengrond’ vinden in die verhalen die soms

totaal andere richtingen uitgaan. Maar het is belangrijk dat dat een uitdaging blijft, want op het moment dat je dat geen uitdaging meer vindt, dan denk ik dat ik me zorgen moet maken dat ik mijn werk niet goed aan het doen ben.”

“Nog een uitdaging in het werk is de verantwoordelijkheid die je draagt bij elke begeleiding. Het is heel mooi dat we kunnen afstemmen bij elkaar via intervisie en werkbegeleiding, maar in essentie sta je alleen in de gezinnen. Je bent daar vaak met heel gevoelige materie bezig waardoor je heel attent moet zijn en op het moment zelf de situatie goed moet kunnen vastnemen. Hierbij is het ook belangrijk dat je kunt spreken over de zaken die je raken, en dat je daar ook zelf mee aan de slag kunt. Dat is enerzijds een verantwoordelijkheid voor jezelf, want anders denk ik niet dat men deze job kan blijven dragen. Anderzijds is het een verantwoordelijkheid die je hebt ten aanzien van de jongeren en de gezinnen om op een zeer ethische manier te handelen en om naast hen te blijven staan.”

“Je hebt hier vrijheid om te reflecteren over je werk, en je mag er creatief mee omgaan: zowel vanuit je persoonlijkheid als vanuit je professionele expertise mag je je volledig inzetten binnen de methodiek.”

Jolijn: “Ik denk ook dat je heel hard moet waken over je eigen grenzen en flexibiliteit, zodat je jezelf niet verliest in het werk. Je moet je werk ook goed kunnen **loslaten**. Als je alles te hard meeneemt naar huis, dan kan ik me voorstellen dat het zwaar wordt. Enerzijds moet het je raken, maar anderzijds moet je op het einde van je werkdag, als je terugkeert naar je eigen privé, het meteen ook kunnen loslaten. Ik denk dat dat misschien voor mij persoonlijk misschien één van de belangrijkste eigenschappen is die je moet bezitten als contextbegeleider.”

Brecht: “En daar groei je ook in.”

Annelies: “Ik denk dat dat dubbel is, want ik laat niet gemakkelijk alles los. Ik ben bijvoorbeeld heel slecht in mijn gsm afleggen in het weekend. Maar op zich is dat voor mij geen probleem.”

Johan: “In het begin dat ik hier werkte heb ik ooit de opdracht gekregen om mijn gsm af te leggen. En ik werd daarop gecontroleerd. Dat is het enige waar ik hier ooit al op gecontroleerd werd. Anouk (de coördinator) belde me om 22:00 's avonds op: “Johan, je gaat nu uw gsm afleggen, stop met werken”. En dat vond ik fantastisch. Omdat ze zag dat ik zo begaan was en dat ik zo goed wou doen.”

Wat vind je leuk aan je job?

Johan: “Ik heb altijd het gevoel dat wij op een gelijkwaardige manier behandeld worden en dat we ook als mens mogen evolueren. Je hebt hier vrijheid om te reflecteren over je werk, en je mag er creatief mee omgaan: zowel vanuit je persoonlijkheid als vanuit je professionele expertise mag je je volledig inzetten binnen de methodiek.”

“Ik vind de flexibiliteit en de vrijheid die je hier krijgt om dit te doen, en ook het vertrouwen die we krijgen om dat te mogen doen, heel leuk. Wat ik bijvoorbeeld in die context zo eigenaardig en interessant vond, is: jouw verslagen worden nagelezen, je krijgt er feedback op en dan wordt dat niet meer gecontroleerd. Er wordt op vertrouwd dat je dat wat afgesproken is, ook gaat doen. Dat vond ik “wauw”. Dat gaf mij het gevoel van erkenning.”

“Daarnaast vind ik het persoonlijk heel belangrijk dat je qua theoretisch denken mee mag reflecteren over hoe er hier gewerkt wordt. Ik ben nu werkbegeleider, maar vroeger was ik dat niet. Toch werd me toen gevraagd om uit mijn ervaring als begeleider mee te denken over een nieuwe methodiek. Ik heb in de *pilot* gezeten. Er wordt ons dus als contextbegeleider ook gevraagd om mee te denken over het beleid van De Cocon.”

Annelies: “Ik vind dat wij bij veel dingen worden betrokken.”

Johan: “Ook de inwerkperiode vind ik leuk. Je wordt in dienst genomen, je werkt je in, na zes maanden werken voer je een evaluatiegesprek en daarna wordt er niet meer geëvalueerd. Daarna is er de ontwikkelcirkel.”

Wat is dat, een ontwikkelcirkel?

Johan: “In een ontwikkelcirkel zoek je samen met de coördinator en werkbegeleider hoe je de komende periode met je werk zult omgaan. Je zegt wat je de voorbije periode gedaan hebt om je werk steeds beter te doen en hoe je van plan bent om dat te doen in de toekomst. Dat wordt omgezet in doelen, in het volgende gesprek wordt gekeken of je je doelen bereikt hebt en indien nodig wordt er bijgestuurd. Die doelen kunnen van alles zijn: je werk beter doen, je beter inzetten op technieken, een opleiding volgen, je werk-privé-balans beter afstemmen, of in mijn geval: ik wil op een goede manier leren omgaan met mijn ‘ouder worden’ en mijn ‘minder rap nieuwe dingen leren’ op het einde van mijn loopbaan.”

Wat motiveert jullie?

Wat zijn voor jullie de stimulansen die ervoor

zorgen dat jullie hier iedere dag terug staan?

Brecht: “Ik kan veel voldoening halen uit mijn job uit de kleine zaken. Zaken die we hebben besproken, zaken die we hebben gedaan, zaken die we gaan doen. Dat houdt me bezig. Het is ook fijn om te zien dat wat je doet, ook effect heeft. Dat je zaken ziet veranderen in de dynamiek van het gezin, dat je samen kunt zeggen: “We zijn op weg.” Dat zegt heel veel en dat geeft een fijn gevoel. Het geeft mijn leven op de één of andere manier ook veel zin. Ik vind het een zeer zinvolle job. Dat doet me opstaan.”

Annelies: “Bij mijn vorige job moest ik altijd heel vroeg opstaan en nu vind ik het leuk dat ik op mijn eigen tempo rustig mijn ontbijt kan eten thuis. Ik vind het stiekem ook heel leuk om te denken: “Wat gaat er vandaag op mij afkomen?” “Hoe zal mijn dag eruit zien?” “Wat ga ik vandaag weer beleven?”.”

Johan: “Dat is bij mij een beetje omgekeerd. Met ouder worden is het wat moeilijker om uit mijn bed te geraken en nog zin te krijgen om te gaan werken. Maar als ik dan begin te denken over wat ik die dag nog ga doen en wat er misschien nog op mijn weg gaat komen, dan word ik blij. De idee van: “Als ik vertrek, wanneer ga ik op mijn werk geraken?”, dat vind ik ook tof. Ik bepaal dat zelf een beetje door mijn gsm aan te zetten. Het kan dan zijn dat ik een sms heb. Of ik heb een gemiste oproep van mensen die ’s avonds gebeld hebben. En dat maakt me echt blij. Mensen bellen mij en hebben mij nodig. Ja mijn werk maakt me eigenlijk blij.”

Annelies: “Ik vind dat ook leuk. Na het weekend je gsm aanleggen en dan een berichtje krijgen van iemand die je begeleidt: “Wanneer kom je deze week?” Ik vind dat zalig als jongeren me zelf vragen wanneer ik die week langskom, en dat het niet omgekeerd is dat ik een bericht moet sturen: “Wanneer past het voor u?””

“ Op een gegeven moment wou ik mijn eigen sleutel van thuis hier in het sleutelgat steken, ik denk dat dat ook wel iets zegt. ”

Jolijn: “Bij mij zijn dat vooral de uitdagingen die we zonet besproken hebben die me doen verlangen naar het werk. Wat ik ook heel hard apprecieer zijn deze kleine stapjes. Kleine dingen zien evolueren, vooruit gaan en weten dat

ik daar op een bepaalde manier een rol in heb gespeeld, dat is heel mooi aan onze job.”

Brecht: “We hebben tegelijkertijd ook een zekere nederigheid, omdat het de gezinnen en de jongeren zijn die aan het werk zijn. Als begeleider stimuleer en coach je hen, maar het zijn zij die het uiteindelijke werk doen. Maar dat laat inderdaad niet staan dat we wel mooie veranderingen kunnen teweegbrengen. Deze aanvankelijk zeer kleine stapjes hebben uiteindelijk wel de weg gevormd die ze hebben afgelegd, wat hen ergens anders heeft geplaatst dan op het begin van het traject.”

Jolijn: “Wat ik ook heel leuk vind aan onze job is dat er ook de ruimte is om te zeggen: “Jongens, we weten het ook niet”. We gaan altijd samen met het gezin of de jongere op zoek en we gaan hen nooit iets opleggen. Ik vind het leuk dat we binnen onze expertise die we continu aanvullen, alles eerst bespreken met hen alvorens het toe te passen. Eigenlijk leg je bijna de opdracht bij hen. Wij gaan het niet oplossen. “Ik kan dit en dit aanreiken en dan moeten jullie hiermee aan de slag gaan.” Ik vind dat een leuke manier van werken. Er moet nooit iets, en ik voel hierdoor heel hard dat de gezinnen en de jongeren zich ‘mens’ blijven voelen.”

Johan: “Wij creëren een kader, wij organiseren de huisbezoeken en wij hebben onze methodiek waarbinnen we werken. En binnen dat kader is het eigenlijk aan de mensen die wij ondersteunen om te werken aan hun noden. Dat kader creëren komt ook terug in de groepswerkingen die we organiseren naast de begeleidingen. Dat zijn momenten waarop we jongeren of ouders uitnodigen die we begeleiden. We doen dan een activiteit die wij soms heel goed voorbereiden, maar waarbij de participanten zelf het verdere verloop bepalen. De volgende keer komen mensen van de politie om te praten over het internet, maar vroegen we ons af: “Mogen de ouders vragen stellen?”. Als dat niet kan, dan hoeft dit niet voor ons. We hebben hier niemand nodig die komt zeggen wat de ouders moeten doen.”

Brecht: “De regie blijft bij de ouders liggen.”

Dus jullie merken dat het geapprecieerd wordt door de gezinnen dat ze dat zelfzeggenschap hebben over wat er gebeurt.

Jolijn: “Ja, ik denk dat dat de grote troef is hier. Dat de mensen zelf kunnen zeggen waar ze naartoe willen.”

Johan: “Je krijgt dat soms ook terug van de mensen. Op het einde gaan de mensen ons soms vertellen hoe veel we betekend hebben voor hen. Ook dat geeft erkenning.”

Hoe zouden jullie de cultuur hier omschrijven?

Jolijn: “Open en zelfstandig. Zelfstandig, maar wel met een warm gevoel dat je hier alles kunt bespreken. Je mag zelf uitzoeken hoe je je persoonlijke uitdagingen en deze van de gezinnen zal aanpakken, maar ik zal ook geregeld eens bij een collega of werkbegeleider polsen: “Is dit wel oké?”, “Mag dit?”, “Kan ik verder?” Dus je kunt heel zelfstandig aan de slag gaan zonder dat je het gevoel hebt dat dat *moet*.”

Brecht: “Ik ervaar hetzelfde als een zeer fijn gegeven om hier toe te komen op het werk. Op een gegeven moment wou ik mijn eigen sleutel van thuis hier in het sleutelgat steken, ik denk dat dat ook wel iets zegt. We zijn heel vaak alleen onderweg op verplaatsing van het ene gezin naar het ander, en als we hier toekomen, kunnen we altijd met de collega’s ons hart eens luchten. Daar is ruimte voor en dat geeft een open dynamiek. Iedereen heeft een grote zelfstandigheid, maar tegelijkertijd heb je ook het gevoel gedragen te worden. Dat geeft een veilig gevoel, waar De Cocon misschien wel een metafoor voor zou kunnen zijn.”

“Wat ik ook heel leuk vind aan onze job is dat er ook de ruimte is om te zeggen: “Jongens, we weten het ook niet.””

Johan: “De dingen waar ik mee te maken krijg tijdens het werk kan ik hier ook kwijt, hier is ruimte voor. Je moet hier niet enkel de methodiek toepassen of steriel met uw werk bezig zijn. Je mag als persoon zeggen waar je mee bezig bent,

wat er in je omgaat en zo kan je op een normale, menselijke manier je professionele werk doen.”

Annelies: “Ik vind dat ook een meerwaarde. Ik had ik eens een week te druk ingepland waardoor het mij niet gelukt was om naar de bureau te komen. Ik was helemaal op en ik kon tegen niemand mijn verhaal vertellen over hoe druk de week geweest was en hoe lastig het soms was. Ik merkte toen dat ik het echt nodig heb om hier toe te komen en een collega te zien die me vraagt: “En, hoe was het?” Zodat je gewoon eens kunt zeggen: “Het was lastig” of “Het was intensief” of “Het was leuk, het was een aangenaam huisbezoek, we hebben veel kunnen werken.” En dat vind ik leuk, dat je hier zo kunt toekomen in zo’n open sfeer. Iedereen zit hier samen, iedereen is gelijkwaardig, iedereen is bereikbaar. En op maandagochtend hier toekomen en van je collega’s horen: “En, hoe was jouw weekend?”. Dat kan hier ook allemaal.”

Brecht: “Ik denk dat dat ook een beetje een effect kan zijn van het feit dat het hier een ‘*allez-viens*’ is. Naar binnen, naar buiten, terug op de baan, terug naar binnen. Dat geeft een speelruimte.”

Jolijn: “Je zit eigenlijk bijna samen op kot. Nu is de ene thuis, dan is de andere niet meer thuis. Soms zie je de ene drie dagen niet, soms net drie dagen wel.”

Hoe zouden jullie de job als contextbegeleider omschrijven aan iemand die er niets over weet?

Brecht: “Ik zou het vergelijken met een duizendpoot. Ik denk dat we van alle markten moeten thuis zijn. Het gaat dus soms ook over praktische zaken. Als je bijvoorbeeld ergens binnen komt en je ziet dat de afwas er maar niet gedaan geraakt, dan gaan we er effectief naast gaan staan met de vraag: “Is het oké als we samen de afwas doen?”. Of er is bijvoorbeeld heel veel rommel in huis en het gezin ziet de bomen door het bos niet meer: “Zou het een idee zijn dat we binnen twee weken eens een grote kuis doen, dat ik eens met een camionet afkom?”. Je speelt continu in op het moment. Als er een crisis is en je merkt dat een kind graag een gesprek apart wilt, dan kunnen we bijvoorbeeld samen gaan wandelen. Of ze hebben geen eten in huis omdat ze geen wagen hebben en ze geraken niet tot aan de supermarkt, dan gaan we naar de winkel. Zo, in het moment. Ik denk dat daar wel die

duizendpoot in schuilt, dat we goed moeten inspelen op de noden van het moment ook.”

Johan: “En tegelijkertijd, terwijl we die praktische zaken doen, doen we ook ons werk. We babbelen met de mensen, we komen tot inzichten, we geven betekenis, we geven tips, of we laten de mensen hun eigen krachten naar boven brengen. Maar we doen dat veel terwijl we ‘ bezig ’ zijn. Dus een duizendpoot, inderdaad. Ik ga nu bijvoorbeeld mee met een mama naar de winkel, waar de kinderen vijf euro krijgen om daar op te doen aan wat ze willen. Hierbij aanwezig zijn levert veel meer op dan gewoon te gaan praten met het gezin. Want zo doen de kinderen wat ze graag doen, en kunnen ze ook tonen wat ze leuk vinden.”

Annelies: “Laatst was er een mama die een opleiding wou doen, maar dat lukte niet omdat het niet bereikbaar was met het openbaar vervoer. Als bleek dat die opleiding in Gent was – op weg naar de Cocon – dan dacht ik: “Kunnen we daar geen match in zoeken?” “Wanneer moet je daar zijn?”. De reactie van die persoon was: “Wat, kan dat?”. “Als dat het voor u gemakkelijker maakt en als je graag die opleiding wilt doen, dan zoeken we daar samen een weg naartoe.” Daarna gingen we verder op zoek naar oplossingen en ondertussen lukt het wel met het openbaar vervoer. Ik vind dat zalig. Om samen te zitten en samen te denken over hoe je iets kunt aanpakken.”

Jolijn: “Ik zou een contextbegeleider omschrijven als iemand die een aantal gezinnen en/of jongeren onder zijn hoede neemt, samen met hen op honderd-en-één-duizend manieren zoekt naar oplossingen en deze zaken goed inplant zodat het lukt voor jezelf en voor de gezinnen, binnen de tijd die je hiervoor krijgt. Maar als je nu aan ons vraagt: “Wat is contextbegeleiding?”, dan is het heel

moelijk om daar een eenduidig antwoord op te geven. Misschien een voorbeeld om dat concreter te maken: Na een half jaar heb ik voor de eerste keer één van mijn beste gesprekken gehad, waar er de meeste ruimte was, waar ik het meeste bereikt heb, en dat was op een moment dat ik ben 'gaan eten' met de jongere. Voor een *outsider* lijkt het misschien niet dat je aan het werken bent, maar op die manier, op die momenten bereik je soms net het meeste."

Hebben jullie tips voor mensen die hier willen komen werken?

Brecht: "Ik denk dat je als persoon een zekere spontaniteit en een zekere verwondering en fijngevoeligheid moet hebben. Er moet een spontaan contact kunnen zijn en je moet soms ook via humor kunnen passeren. Soms zijn zaken zwaar, maar kan je ze anders kaderen waardoor ze draaglijker worden en wel besproken kunnen worden. Ik zie wel dat iedereen hier die spontaniteit wel heeft."

Jolijn: "Ja, dat, en aangevuld met oprechtheid. Ik denk dat je hier niet kunt werken als je niet oprecht met mensen kunt werken, als je niet oprecht geïnteresseerd bent."

Annelies: "Ik zou zeggen: "geniet van de onvoorspelbaarheid". Toekomen in een huisbezoek, alles voorbereid hebben, buitengaan en denken: "Oei, wij hebben iets helemaal anders gedaan dan gepland. Ik zal nog eens moeten bellen om dat volgende keer te doen." Als je bij een gezin toekomt en er speelt zich iets anders af dan gepland, dan ga je ook niet zeggen: "Sorry

maar we hebben dit nu gepland dus we gaan dat nu doen." Neen, dan ga je in op het moment. Dan doe je iets anders. Ik vind dat zalig. Ik zou zeggen, geniet daarvan."

Jolijn: "Laat u verrassen".

Johan: "Vroeger zeiden ze op school: "een opvoeder is een expert van het dagelijkse leven". Spontaniteit is belangrijk, maar het blijft belangrijk om doelgericht te blijven werken. Ik ben mij altijd bewust dat ik mijn werk aan het doen ben. Terwijl dat dat uiterlijk soms kan lijken alsof ik dat niet doe. Bijvoorbeeld als ik de eerste keer toekwam in een gezin, hing het er vol met vlaggen van Buffalo's. Je moet weten dat ik niet van voetbal hou. De vader hoorde dat ik van West-Vlaanderen kom, en gaf daar opmerkingen over: "Oh, een *Westfluut*". En dan zei ik: "Ah, *nen Buffalo*". En in de loop van het gesprek kwam ik heel goed te weten wat de Buffalo's allemaal doen, terwijl ik eigenlijk niet van voetbal hou. En dat was op een humoristische manier dat wij daarmee lachten. Hij lachte me uit, plaagde mij en ik plaagde hem. Maar net doordat dit mogelijk was, kon ik over zijn problematiek bezig zijn en kon ik mijn werk doen. Het is toch beroepsmatig dat ik spontaan ben."

Brecht: "Ik zou aanraden om sowieso te solliciteren als je je aangesproken voelt door de beschrijving van de job, omdat dat je continu aan het leren bent. Je staat continu op de spits van: "Wat kan ik nu, wat heb ik in het verleden gedaan, wat werkt?" Continu bijleren over mensen in het algemeen, diensten, het werkveld, ... dat is mijn tip: solliciteer, want je leert heel veel bij. Ook voor de veelzijdigheid."